

ПРИНЦЪТ КОБРА

Превод от хинди: Райна Маринова, 1989

chitanka.info

Някога, много отдавна, в Кашмир през една голяма гора течала красива река. Под нея минавал пътят към подземното царство на кобрите.

Кобрите не били обикновени змии. Те притежавали магически сили.

Царят им имал много деца. Най-големият от принцовете бил умен и любознателен. Обичал да слуша разкази за света извън реката и най-голямото му желание било да види хората, но баща му не разрешавал.

Понякога царят кобра, семейството и слугите му се превръщали в хора и излизали да прекарат нощта в гората.

Цяла нощ те ядели, пиели и танцували, а на разсъмване се връщали в подземния си свят.

Царят се надявал, че това ще задоволи любопитството на принца, но грешал. Желанието му да види света и да се срещне с истински хора се засилвало.

Един ден принцът излязъл сам и тръгнал из гората.

В същото време браминът^[1] Содхарам, който нямал деца, седял под едно дърво и се молел на бога да го дари със син.

Принцът кобра го чул, приближил се до него и му казал:

— Вземи ме в дома си и аз ще стана твой син!

— Мой син? — извикал Содхарам. — Та ти си змия!

— Да — отговорил принцът кобра, — сега съм змия, но ако ти ме отнесеш в дома си, ще се превърна в дете.

Содхарам помислил малко и решил да вземе змията вкъщи. Той я сложил в торбата си и тръгнал.

Когато пристигнал в дома си, оставил торбата в една стая и казал на жена си:

— Донесох ти син. Влез в стаята да го видиш.

Жена му влязла и видяла едно красиво 9-10-годишно момченце.

— Бог се смили над нас! — възкликнала развълнуваната жена. —

Молитвите ни са чути!

Содхарам също погледнал в стаята и много се зарадвал, че думите на кобрата излезли верни.

— Татко! — казал момчето, — аз съм ваш син. Благословете ме и ме обичайте.

Содхарам и жена му били безкрайно щастливи, че се сдобили с такъв хубав и умен син. Те го нарекли Награе и се грижели за него с много любов. В селото всички го обичали.

Награе растял и след време станал красив и снажен момък.

Един ден попитал баща си дали няма наблизко хубав басейн, където би могъл да поплува.

— Тук наблизко има само един басейн — отговорил Содхарам, — но е в градината на двореца. Това е басейнът, където се къпе принцеса Химал.

Награе го помолил да му покаже пътя дотам.

— Но ти не можеш да влезеш вътре. Стражите на двореца няма да те пуснат — възразил баща му.

— Аз ще намеря начин да вляза — уверил го момъкът.

Содхарам завел сина си до двореца, показал му стената, зад която се намирал басейнът, и го оставил. Награе тръгнал покрай стената и намерил един канал, откъдето водата изтичала навън. Тогава той се превърнал в змия и през канала проникнал в градината. После отново станал човек, съблякъл дрехите си, скочил в басейна и заплувал.

По това време принцесата се разхождала в градината и като чула шума, отишла да види кой плува в басейна ѝ. Видяла непознат момък, толкова красив, че веднага се влюбила в него.

Награе също забелязал принцесата, излязъл бързо от водата, облякъл се и побягнал. Когато стигнал до стената, пак се превърнал в змия и излязъл навън през канала.

Принцесата много искала да види отново момъка и да разговаря с него. Тя била сигурна, че той не е могъл да излезе от градината и го чакала да се върне. Но той сякаш потънал в земята. Тогава изпратила слугите да го търсят, но го нямало никъде. Стражите също не го видели да излиза навън.

Принцеса Химал повикала няколко войници, описала им момъка и заповядала да го търсят навън. Когато те се върнали, разказали, че са видели момък, който отговаря на описанието, но бил син на беден брамин.

Принцесата поискала сама да провери дали е същият момък. Преоблечена като мъж, тя отишла в дома на Содхарам заедно с войниците и познала момъка още щом го видяла.

В двореца казала на баща си, че иска да се омъжи за сина на Содхарам. Царят се опитал да я разубеди, но напразно. Тя заявила, че не иска никого, освен този момък. Най-сетне баща ѝ склонил.

Царят изпратил вест на Содхарам, че ще омъжи принцеса Химал за Награе и след два дни ще бъде сватбата.

Награе много се зарадвал. Содхарам и жена му също били щастливи, но само едно ги тревожело: те били много бедни. Как щели да направят сватбения обред и да купят подарък на невестата?

— Татко, не се тревожи! — казал Награе. — Всичко ще се оправи. Вземи този пръстен и иди да го хвърлиш в онази река, близо до която ме намери някога. От реката ще излезе войник и ще те попита какво искаш. Ще му кажеш, че искаш всичко, което е необходимо за сватбата на принц и принцеса. После се върни у дома.

Содхарам взел пръстена и като стигнал до реката, хвърлил го в нея. Само след миг от водата излязъл войник и застанал пред него.

— Какво желаш? — попитал той Содхарам.

— Синът ми ще се жени за принцеса Химал и моли да дадете всичко необходимо за сватбата — казал той и се върнал вкъщи...

Не минало много време и ето пристигнало голямо шествие от войници, царедворци, певци и музиканти. С тях вървели много слуги, които носели големи ракли, пълни с красиви дрехи и скъпоценности. А най-отпред крачел красив бял кон за принца.

Содхарам и жена му отворили един от сандъците, извадили от него дрехите и скъпоценностите, пригответи се като за сватба и шествието тръгнало към двореца.

Това било неவிжданo сватбено шествие! А Награе бил така прекрасен, че никой друг принц не можел да се сравнява с него. Когато царят видял великолепно шествие, радостта му била безкрайна. Той подарил на младоженците нов дворец.

След сватбата Содхарам и жена му си отишли вкъщи. Царедворците, войниците и слугите кобри се върнали там, откъдето били дошли. Те разказали на своя цар за щастието на принца. Като ги слушали, кобрите много се възмущавали, че един принц кобра се е оженил за принцеса жена и предпочита да живее сред хората. Някои момичета кобри го ревнували от Химал. Те искали на всяка цена да си върнат принца, но не знаели как.

— Ако по някакъв начин принцът дойде в гората и влезе в реката — казала една от тях, — ние насила ще го върнем при нас.

Един старец кобра заявил, че ще се опита да върне принца. Той се превърнал в търговец чужденец, взел няколко скъпоценни накита за продан и отишъл при Химал.

Непознатият търговец ѝ показал гривна, украсена със скъпоценни камъни. Принцесата много я харесала.

— Гривната е много красива и аз искам да купя още една като нея.

— За съжаление ми остана само тази — отговорил търговецът. — Другата загубих по пътя. Наведох се да пия вода от една река и тя падна в нея. Много я търсих, но не можах да я намеря, защото не мога да плувам добре.

— Къде е тази река? — попитала Химал. — Мъжът ми е добър плувец. За мене той непременно ще я намери и ще ми я донесе.

— Но ако ти просто му кажеш, че гривната е паднала в реката, той може и да не повярва. По-добре е да го заведеш при реката и да изпуснеш гривната си уж случайно. Той ще влезе във водата да я извади. Тогава ще му кажеш и за другата гривна.

Химал харесала този план. Тя много искала да има двете гривни. Търговецът обяснил как да стигнат до реката и си тръгнал.

Още на другия ден Химал и Награе излезли на разходка в гората. Тогава принцесата отишла на брега на реката и нарочно изпуснала гривната си.

— Гривната ми падна във водата! — извикала тя. — Моля те, потърси я.

Награе не искал да влиза в реката. Той се страхувал, че кобрите ще го отвлекат отново в царството си.

— Остави гривната! — казал той. — Аз ще ти купя по-красива от нея.

— По-красива не може да има и аз искам да я намериш!

— Не ме карай да влизам в реката! — казал строго Награе. — Най-добре е да забравиш тази гривна.

— Да я забравя ли? Никога не мога да я забравя! Няма да се махна отгук, докато не си я взема. Ако ти не искаш да ми помогнеш, сама ще си я потърся.

Награе много молил Химал да не настоява той да влиза в реката, но тя не искала да слуша. Накрая, като не успял да я убеди, скочил във водата. Момичетата кобри само това и чакали. Те го хванали и отвлекли.

Дълго, много дълго Химал чакала на брега, но от Награе нямало никаква следа. Вълните утихнали и водата станала прозрачна, но той не се виждал никъде. Тогава тя се уплашила, че е потънал и повикала слугите да го спасяват. Те дотичали и неколцина от тях се хвърлили във водата, но не намерили дори трупа му.

Когато Химал разбрала, че е загубила мъжа си, плакала много. Мъката ѝ била толкова голяма, че не искала да се върне в двореца без него. И тя оставила скъпите си дрехи и накити, облякла скромни дрехи на вдовица и заживяла в една малка къщичка в гората. Оттам често минавали бедняци и монаси, на които тя давала подслон и храна.

Един ден в къщичката дошъл стар монах. Химал го нахранила и го настанила да си почине. За да минава по-бързо времето, тя помолила стареца да ѝ разкаже нещо.

— Ще ти разкажа истинска случка, която видях с очите си миналата нощ. Слушай!

И старецът започнал да разказва:

— Бях легнал под едно дърво на брега на реката, но не можех да заспя и в полунощ видях да излиза от водата едно шествие. Това бяха цар и царица, един красив принц и още няколко по-млади принцове, царедворци и слуги. Всички бяха много весели. Само красивият принц беше тъжен. Те пируваха на брега цяла нощ, а на разсъмване си отидоха. Принцът остана последен. Няколко слуги го чакаха да тръгне, но той им каза: „Вие си отивайте, аз ще се върна по-късно сам“. „Не, принце — отговориха те, — царицата заповяда да те чакаме.“ Принцът стана и бавно тръгна към реката, но още два пъти се обърна назад. „О, Химал! — каза той. — Защо ме накара да вляза в реката, глупаво момиче?“

Старият монах не знаел, че това е същата Химал!

Принцесата му благодарила и с голямо нетърпение зачакала нощта, за да провери дали всичко това е истина.

В полунощ тя отишла на брега на реката, скрила се зад храстите и зачакала.

След малко излязъл първият слуга. Той бил точно такъв, какъвто го описал монахът. След него от реката излезли и всички останали. Накрая се появил и Награе със слугите си. Тогава Химал се хвърлила в краката му.

— Прости глупостта на твоята Химал, господарю мой! — извикала тя.

Награе бил много изненадан и зарадван. Той я вдигнал и казал:

— Ти не си виновна, защото не знаеше, че съм принц на кобрите. Моите близки искаха да се върна при тях и направиха така, че да ме накараш да вляза в реката, за да ме отвлекат. О, Химал, ти едва ли можеш да разбереш колко тежко ми беше без тебе!

— Тогава не ме оставяй повече сама! Вземи ме със себе си, моля те!

— Ти не можеш да дойдеш при кобрите — казал Награе. — Там няма хора. Ние всички сме змии и само когато поискаме, се превръщаме в хора.

— Тогава ти не си отивай от мене! — плачела Химал.

— Слугите ме чакат и аз не мога да не се върна — обяснил принцът.

— Ще дойда с тебе, ще дойда с тебе! — настоявала Химал.

Принцът помислил малко и казал:

— Добре, ела с мене, ще помоля родителите си да ми разрешат да живея в света на хората като Награе.

И той отвел Химал при кобрите. Те всички се събрали да я видят.

— Това е жена ми Химал — представил им я той. — Приемете я и не ѝ причинявайте нищо лошо.

— Нима може човек да живее при змии? — попитала една от принцесите кобри.

— Тя няма да живее тук — отговорил Награе. — Химал ще си отиде, а заедно с нея ще замина и аз. Трябва само да поискам разрешение от родителите си.

И като оставил Химал при стражите кобри, принцът отишъл при царя и царицата. Когато се върнал, намерил я отровена.

Награе страдал много. Той занесъл мъртвото тяло на брега на реката, сложил го под един храст и го покрил с цветя. После всеки ден идвал и покривал Химал със свежи цветя.

Един ден оттам минал голям мъдрец. Той видял отрупаното с цветя мъртво тяло на прекрасната Химал и много се натъжил.

Мъдрецът умее да извлича отровата от човешкото тяло. Като разбрал, че Химал е отровена, той веднага я съживил. След това двамата се скрили зад един храст и зачакали. Скоро дошъл Награе със свежи цветя, но тялото на принцесата било изчезнало. Отчаян той паднал на земята и заплакал.

Тогава Химал изтичала при него.

— Господарю мой! — извикала тя. — Стани, твоята Химал с жива!

Награе прегърнал жена си и двамата заедно отишли да благодарят на мъдреца. Те коленичили в краката му и той ги благословил.

После Награе и Химал се върнали в двореца. Царят ги посрещнал с голяма радост.

Награе повече никога не се върнал в царството на кобрите. Той живял с Химал дълго и щастливо.

---

[1] Брамини (Брахмани) — най-висшата жреческа каста в Индия.
— Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.